

[Justitsministeren]

Jeg tror, der er interesse, stor interesse, både hos forsvarsministeren og hos mig for af hensyn til vort videre arbejde med Christiania-problemet, som ingen af os jo slipper for, at få at vide, om vi ikke her i Folketinget ville få et arbejde af en anden karakter end det, vi hidtil har haft, hvis der forelå et konkret lovforslag, som vi så kunne bedømme på normal måde.

Forsvarsministeren (Collet):

Indledningsvis vil jeg knytte et par bemærkninger til hr. Qvist Jørgensens synspunkter vedrørende regeringens effektivering af folketingsbeslutningen af 15. maj 1986, altså den, som danner – hvad skal vi sige – det forvaltningsmæssige udgangspunkt for Christianias fremtid, og her må jeg sige, at jeg bestemt ikke er enig med hr. Qvist Jørgensen, når han siger, at regeringen ikke har forsøgt at leve op til de beslutninger, som er truffet i henhold til den her nævnte folketingsbeslutning.

Folketingsbeslutningen indeholder fem elementer, hvoraf det første vedrører bygningsforbedringer. Her gav jeg i slutningen af oktober måned tilsagn om, at der kunne anvendes knap 5 mio. kr. til vedligeholdelse af Forsvarsministeriets bygninger derude, og jeg har mærket mig, at styringsgruppen modigt – og mod skal det til – har forsøgt at løse bygningsproblemerne i Christiania ved hjælp af denne bevilling. Men det er jo ikke let, når der kommer så mange forskellige tilkendegivelser derudefra på dette område. Nogle af beboerne kræver at få pengene, andre beboere siger, at de ikke vil have dem, og andre beboere igen siger, at de er kommet for sent; endelig er der også nogle, der mener, at når disse bygningsforbedringer skal udføres, skal bygningshåndværkernes politiske holdninger underkastes en nærmere analyse og kontrol. Jeg håber ikke, det kommer styringsgruppen til skade; den har ikke let ved at få udført de beslutninger, som den ønsker at gennemføre derude.

Det andet punkt i folketingsbeslutningen drejer sig om udarbejdelse af et landsplandirektiv. Et sådant har Miljøministeriet faktisk udarbejdet, men jeg betragter det nok i realiteten, i hvert fald konsekvenserne af det, som en art symbolsk øvelse på baggrund af de tilkendegivelser, som man er fremkommet med her i dag.

Under alle omstændigheder må vi afvente den endelige høring af styringsgruppens rapport og så prøve på baggrund af den at se, om vi kan komme frem til et eller andet holdbart på dette område.

Så er der den tredje beslutning, og den går ud på en bredere indsats vedrørende støtte til aktiviteter for svage grupper i Christiania; det drejer sig altså om de sociale forhold derude, og da ved vi jo alle sammen, at de ikke hører hjemme under staten, men under Københavns Kommune, som forsøger at gøre en stor indsats derude for at hjælpe, så godt de nu kan.

Så er der det fjerde punkt: etablering af en aftale med Christianias beboere om huslejebetaling og om dækning af de faktiske udgifter. Det har der jo været meget debat om i de sidste 2-3 uger, og vi ved alle sammen, at staten har haft meget store udgifter derude, men at der ingen vilje har været til fuldt ud at dække de omkostninger, staten har haft.

Med hensyn til femte punkt: lovliggørelse af værtshusforholdene på Christiania, har jeg henvist til mit første indlæg, hvori jeg gør opmærksom på, at vi simpelt hen har gjort alt, hvad der overhovedet er muligt; men værtshusholderne bryder de aftaler, de indgår med os, og det er utilfredsstillende.

Der er én ting, jeg har noteret mig med stor interesse. Jeg har noteret mig, hvorledes beboerne i Christiania betragter det alternative flertal, som holder hånden over dem: de er ligeglade med dem.

Hvad har det alternative flertal her i Folketinget besluttet om Christianias fremtid? Det har besluttet fire ting: lovliggørelse. Det er beboerne ligeglade med. Det alternative flertal har besluttet, at man skal respektere fredningsforholdene. Det er man også ligeglad med. Man har besluttet, at man ikke vil have byggeri af permanent karakter på de fredede områder. Det er man også ligeglad med. Og man har til sidst sagt, at der skal indføres lovlige forhold på værtshusområdet, men også det er man ligeglad med.

Jeg må nok sige, at det på denne baggrund kan konstateres, at der ingen vilje er hos beboerne til at imødekomme de ønsker, der er fra det flertal, som faktisk beskytter beboerne, og så synes jeg, det er meget ejendommeligt her i dag at konstatere, at i den dagsorden, som er foreslået af det alternative flertal, vender man